

www.merhabahaber.com

f facebook.com/akademiksayfalar

CİLT: 17 • SAYI: 11
12 NİSAN 2017 ÇARŞAMBA

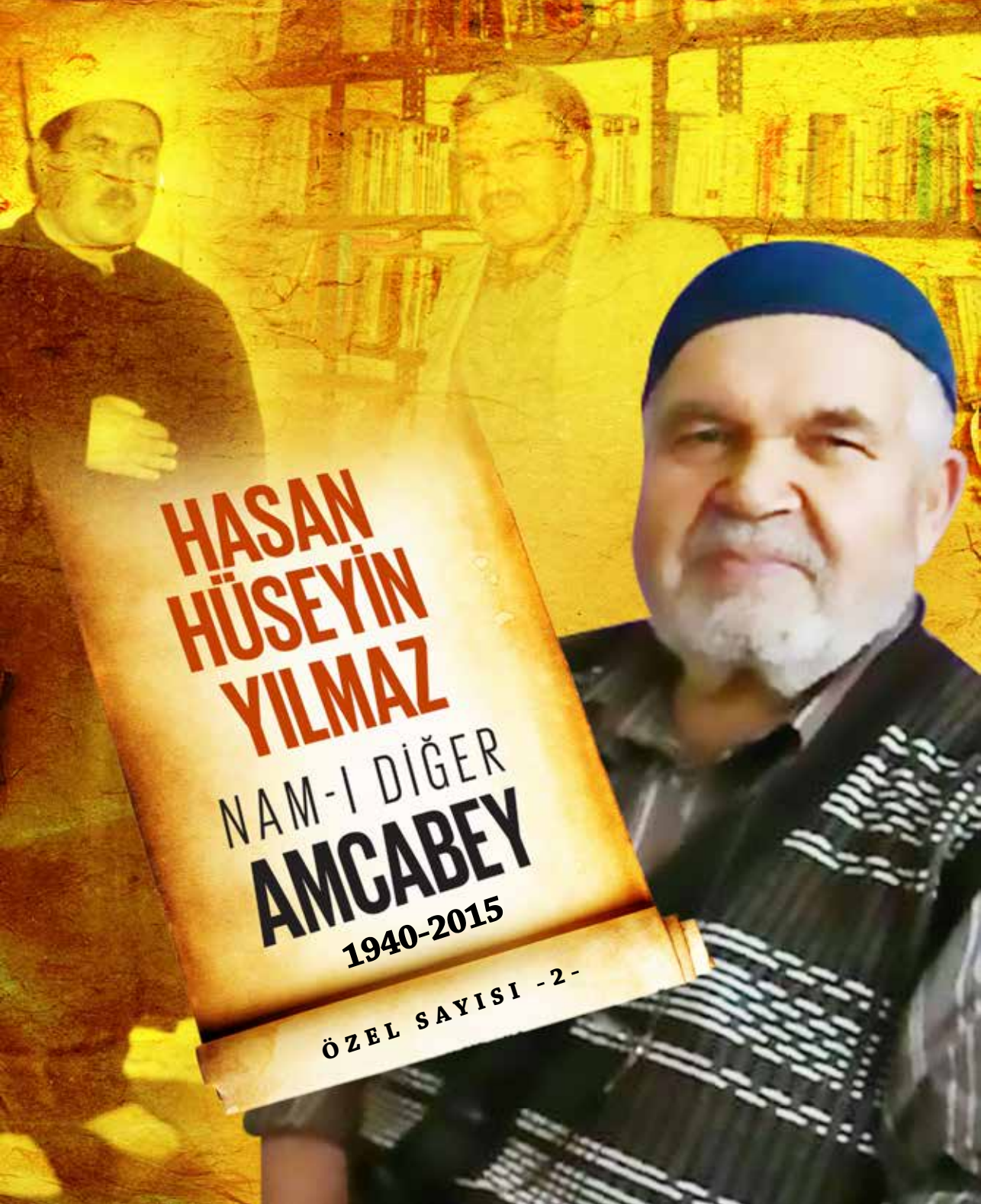
Merhaba

KADEMİK

Sayfalar

Kurucusu:
Mehmet Ali UZ

Hazırlayanlar: **Serdar CEYLAN – S. Melik KAYA**
srceylan@hotmail.com - s.melikkaya@gmail.com

**HASAN
HÜSEYİN
YILMAZ**

**NAM-I DİĞER
AMÇABEY**

1940-2015

ÖZEL SAYISI - 2 -

Mustafa
DÜNDAR

TOROSLARDAN BİZE GELEN DERVİŞ AMCABEY

Ben, dokuz kardeşli ve altı enişteveli bir ailenin en küçük çocuğuyum. Bir yakınınızı tanıtırken ben diye başlamak çok alışılmış bir durum değildir. Ancak altı eniştesi olan birisi için önce kendisinin durumunu ortaya koymak gerekir diye düşünüyorum. Bir büyük kardeşimin benden yedi yaş büyük olması sebebiyle ağabeylerimin ve ablalarımın çocukları mesabesindeydim. Dolayısıyla kimi benden büyük yeğenlerimle arkadaş oldum, hatta bazıları bana ablalık ve ağabeylik yaptı.

Hasan Hüseyin Yılmaz Hoca, nam-ı diğer **Amcabey** beşinci eniştem oldu. 1964 yılı idi. Ailemize girişi aslında rahmetli annemin “**eli Kur’anlı, din görevlisi damat**” arzusundan kaynaklanıyordu. Tabi bu diğer eniştelerimden şikayetçi olduğu için değildi. Diğer büyük enişteleirim serbest meslek erbabı idiler. Çok muhterem insanlardı. (Rahmetli Mehmet Ayas, Ali Rıza Ertuğrul, Mehmet Dündar ve Rasim Demir) Hatta daha sonra Mustafa Seyhan Hoca da bu arzusunun sonucu tercih sebebi oldu.

Amcabey’i ilk tanıdığımdan itibaren içimi büyük bir saygı hissi kaplamıştı. Çocuk yaşında bile beni etkilemişti. Yaramazlıklarına genellikle büyüklerim baba gibi davrandığı, hep ikaz ettiği halde, O bir **derviş edasıyla** ne yapmam gerektiğini de söyleyerek bana mürebbiye gibi davranı-

şı o dönemde pek alışılmış bir davranış değildi. Benimle oyun oynayan ilk büyüğümdü. Zaten ikincisi de rahmetli babası Bayram Dayı olacaktı. Yeri gelmişken Bayram Dayı ile altı yaşında dillere destan bir güreş müsabakamız vardır ki sormayın beni yenememişti. Nasıl yensin ki, sırtımı yere yapıştırmasına rağmen, gözlerimi kapatarak “gözüm kapalı iken sayılmaz” deyip yenilmediğimi söyleyince “yahu Mustafa seni ben yenemeyeceğim galiba” diyerek pes etmişti!

Amcabey, 1966’da, Isparta Sücüllü’yü müteakiben **İçeri-çumra**’ya din görevlisi olarak geldikten sonra benim tatil günlerim **Kır Mahallesi**’nde geçer olmuştu. Tatilleri ipe çeker olmuştum. (Biz de o tarihlerde Çumra’da idik) Malum ilk çocukları Tunahan’ın dünyayı teşrifi de

Hasan Hüseyin Yılmaz (1940-2015)

(1974) gecikince ben özellikle merhum ablam için başka bir mâna ifade etmeye başlamıştım. Orada güzel günlerim geçti. Akşamları mahalle sakinleri ile olan sohbetlerde çok şeyler öğrendim. En başta hemşehrisi **Gezlevli Aşık Ömer**'i erken yaşta ve az bilinen bir dönemde ondan işitmiştim. Amcabey'in dervişane ve tesirli anlatımı belki herkesten çok beni etkiliyordu. Komşular dağıldıktan sonra zengin kütüphanesinde ne okuyacağımı şaşırırdım. Kütüphane demişken dar gelirli olmasına rağmen her şehre inişinde çantasında kitaplarla dönerdi. Ablamın bazen bu harcamalardan belli etmese de rıza göstermediğini hatırlar gibiyim. Ama yapacak bir şey yoktu. Hatta Bugün ve Sabah gazeteleri de mutad olarak eve gelirdi. Bilgiye ve öğrenmeye aç birisinden bahsediyoruz.

O kadar ince ruhlu ve nazik birisinden bahsediyoruz ki başta eşi olmak üzere O'nun yakınlarının bunu tenkit etmesi söz konusu bile olamazdı. Zaten emekli olduktan sonra açtığı kitapçı dükkânı bile ilim ve öğrenme sevdasının bir tezahürüdür diyebilirim.

Kendi ifadesine göre doğupbüyüdüğü Gezlevi'nde iken ilkokulda eline ne geçti ise okurmuş. Mızraklı İlmihal, Hazret-i Ali'nin cenkleri vs. Sonra Kur'an Kurslarında aldığı eğitim O'nu olgunlaştırmıştı.

Onunla özellikle uzun kış gecelerinde yatsıyı kıldırıp geldikten sonra, erken yatmayı düşünürseniz aldanırsınız. Sohbet uzadıkça uzar, ama kimse kalkıp gidemezdi. Çoğu kereler "Yahu Hocam sabah namazına nasıl kal-kacaksın?" ikazı ile karşılaşa da

Amcabey'in kayınpederi Mehmet DüNDAR, kayınbiraderleri Hüsnü, Sami ve Mustafa DüNDAR

yine yapacak bir şey yoktu.

Sohbetlerinde elbette Kur'an'dan, Hadislerden, Siyer-i Nebi'den anlatıldığı kadar, Kelile ve Dimne'den tutun da Nevadır-ı Suheyli'den hikâyelere varıncaya kadar konuşulmadık konu kalmazdı. Selçuklulardan, Osmanlı'ya Sultanların hikayeleri bazen rivayetleri kendi üslûbu içerisinde anlatırdı. Öyle bir üslubu vardı ki dinleyiciler içinde azçok ilim ehli de, rençberler de haz alarak dinlerlerdi. Bir mesele anlatmaya başlamadan önce topluluğu şöyle

Amcabey'in kayınpederi Mehmet Dündar, kayınbiraderleri Hüsnü, Sami ve Mustafa Dündar

bir süzer, muhtemelen ne anlatması gerektiğini planlar, yaş ve eğitim seviyesini göz önüne alır, **“eveet”** diye söze başlardı. O’nu daha önce dinlemiş olanlar artık bundan sonra dinlemek lâzım geldiğini bilirler ve sükût ederlerdi.

O’nun en önemli özelliklerinden birisi belki çoğunu farkına varmadığı yönü ise ilk defa duyduğu ve alâkasını çeken bir konuda birisini dinlerken aldığı haz ve gösterdiği dikkat görmeye değerdi. Bazen hayret ifadeleri ve yüz mimikleri değişir, kendisi anlatırken takındığı tavırlarından farklı bir hal alırdı. İşte o sırada onu takip ederseniz, nasıl bir talebelik hayatı yaşadığını görür gibi olursunuz.

Hısım akraba ilişkileri gayet

seviyeli ve samimi olurdu. Bu yüzden yanında taşkınlık yapılmaz, bütün akrabalar büyük hürmet ederlerdi. Hatta rahmetli babamın bile etkilendiğinin farkındaydım. Yakın aile çevresinde çok büyük itibarı vardı. Benim anne ve babam hitap ederken **“Hasan Hüseyin Efendi”** diye söze başlarlar, Amcabey’den büyük olan ağabeylerim ise **“Hoca”** diye hitap ederlerdi. Galiba en küçük ablamla ben **“Enişte”** derdik.

Kitapçı dükkanında yaptığı ticarete pek başarılı olduğu söylenemez. Çünkü ticaret ona göre bir iş değildi. Bilakis bu işi yeni şeyler öğrenmek, yeni yayınları takip etmek için seçmişti. Burada çok farklı çevrelerden insanlar da tanıdı. Seviyeli üslubu, zerafeti ve nezaketi tahmin ediyorum herkesi etkiledi. Bu çalışma bunun bir delilidir diye düşünüyorum.

Toroslardan gelen bu adam iyi ki eniştem olmuş, iyi ki O’nu tanımışım. Gerçekte benim ilk öğretmenim sayılır. Bizde okuldaki öğretmenler göz önüne getirilerek çokça onlar hatırlanır ve yâd edilir. Ama şöyle bir gözümüzü kapatıp düşünelim bize emek verenleri. Şüphesiz okuduğumuz okullarda çok kıymetli Hocalarla karşılaştık. Fakat bizim ruh dünyamıza tesir eden okul dışı pek çok Hocalarımız olmuştur. Muhtemelen hepinizin vardır. İşte H. Hüseyin Yılmaz nam-ı diğer Amcabey benim için böyle biriydi.

O’nun hatırasına bu çalışmayı yapan kıymetli dostum Av. Serdar Ceylan Beyefendi başta olmak üzere emeği geçen herkese teşekkürü bir borç bilirim.

Muhterem Eniştem ve ablacığım, mekânınız cennet olsun. Rabbim sizlere merhameti ile muamele etsin, inşallah.

Eniştem (Annem Hatice Dündar'ın ablası Ayşe Hanım'ın eşi) aynı zamanda da kaim پدرim olan Hasan Hüseyin Yılmaz Hoca Efendi ile ilgili hatırladığım ilk anılarım İçeri Çumra da ki Kır Camisi avlusundaki tek katlı hoca evinde gerçekleşen akraba ziyaretleridir.

Din görevlisi olarak yaz günlerinde sıbyan okutmaktaydı. Birkaç günlüğüne de olsa ben de onlara katılmış “rabbi yessir” duası ile başlayıp, süphaneke ile devam etmişim. Daha sonra kendisi bu ziyareti tekrar anlatırken ziyaretimiz esnasında çocuktan al haberi taktığı ile bana annen ne yapıyor diye sorup, ikamet ettiğimiz Isparta'nın bir köy şivesi ile “ekmek yapıyye” dediğimi babamdan sorduğunda ise zamanın bir siyasetçisi için “namussuz” dediğini aktardığımı söylemişti.

Bundan sonraki ziyaretimizi anneannem ve teyzelerimle birlikte daha geniş bir akraba grubu ile yapmıştık. Ziyaretimizin sebebi ise teyzemin dokuz buçuk seneden sonra çocuğu olmasıydı.

Zaman zaman ikamet ettiğimiz Taşkent'te onlarda bizi ziyaret eder derslerimle ilgilenir, şiir okutturarak teyp kaydı alır anı fotoğraflamayı severdi.

İkinci çocuğu olan Zehrahan Hanım ile 30 Ocak 1994 tarihinde evlenerek yeğenlikten, damatlığa terfi etmişim.

Yaklaşık otuz yıl süren memuriyet hayatı boyunca bütçesini zorlayarak hep kitap alır, çok okurdu. İlkokul mezunu olarak başladığı me-

muriyeti esnasında ikamet ettiği Tuzlukçu'dan Konya'ya geliş-gidiş yaparak ortaokulu da dışarıdan bitirmişti.

Emekliliğinin üçüncü yılında Tuzlukçu'dan Konya'ya göçtüğünde ne yapması gerektiği, hangi mesleği seçmesi gerektiği arayışında idi. Herkesle istişare etme özelliği gereği, benimle de konuşmuştu. Bu konuşmamız esnasında kendisine bildiği iş olan kitapçılığı önermişim. Hatta ticarethanenin isminin soyadı olan Yılmaz değil de akılda kalacak kendisiyle başka yerlerin tarif edilebileceği bir isim olması gerektiğini vurgulamıştım. Mesela dediğinde, o an için örneklendirememişim. Daha sonra kendisi “Amcabey”i seçti.

Amcabey tiplmesi kendisine öyle yakıştı, öyle isminden öne geçti ki; Gezlevililere kendisinden bahsederken Hasan Hüseyin Yılmaz dediğimde anımsayamayanlar, Amcabey dediğimde anımsıyorlardı.

Amcabey **iyi bir eşt**i; annemizin

hiçbir isteğine hayır demez, hiçbir şey için söz vermezdi. Önce “bakarız, değerlendirelim” derdi. Eğer istek kafasına yatmadıysa hep unutturdu. Bir istek birkaç kez unutulmuşsa, bil ki yerine gelmeyecekti. Ama makul bir istekse unutulduğu bir sırada sürpriz olarak yerine getirilirdi. Eşine normal zamanlarda “Hacı Efendinin Kerimesi” muzip anlarında “Tayfurzadenin Torunu” diye takılırdı.

Amcabey **iyi bir babaydı**; evladı için doğru bildiği her şeyi yapardı. Kaderin bir cilvesi olarak gençken, çocuğu yokken “hey Çemişgezekli” diye takıldığı eşi ile beraber Çemişgezek’in yolunu tutarak, kızı ve damadının ziyaretine gitmişti.

Amcabey **iyi bir dedeydi**; akşamları, torunlarına bir, iki saat süren masallar anlatırdı. Masallar hayalindeki proje gibi “**Burası Yağmur Televizyonu, Benim de bir dedem olsaydı programı**” diye başlardı. Çünkü bırak dedesini görmeyi annesini küçük yaşta kaybetmişti. Okumak için babasının izni

olmayınca; bir kamyonu otostop çekerek, güpe gündüz, arkadaşından ödünç alarak, az bir parayla, köyünden kaçmıştı.

Amcabey iyi bir öğretici idi; akademisyenle akademisyendi, avamla avamla, kolay kolay fetva vermek istemezdi. Aynı zamanda iyi bir alimdi. İlmini paraya çevirmeye uğraşmazdı.

Emekli olduktan sonra, 1989-2005 yılları arasında sahafılık yaptı. Ticarete başlarken evindeki kitaplardan bir kısmını da sermaye yapmasına rağmen, bir müddet sonra azalan kitaplarını yerine koymayı ihmal etmedi. Aktif ticaret hayatını bitirdikten sonra da kitap ve kitap-severlerle olan ilişkisini kesmedi.

Emekliliği bir dinlenme ya da kenara çekilme değil, ikinci bir hayat oldu; araba sürmeyi, bilgisayar kullanmayı öğrendi. Bu toplum için faydalı özellikle ehli hizmete örnek bir şahsiyet olarak çifte emeklilikle öte dünyaya göçüp gitti.

Allah gani gani rahmet eylesin.

FRANSIZ YESİN

Mevlüt BAHAR

Amcabey benden birkaç nesil büyüktü. Biz bir araya geldiğimizde köyde kullanılan bazı kelimeleri, hikayeleri konuşurduk. Amcabey ilkokul mezunuydu, fakat İlahiyat Fakültesi’nde okuyandan daha çok bilgiye sahipti. Çünkü çok okuyan birisiydi.

Domates bize Amerika’dan geldiği için, biz domatesi bilmezdik. Bizim köyde çocukluğumda olgununu pek yemezdik, olgun zararlı diye hafif yeşilini yerdik.

Hoca gençliğinde Mersin’in

bir köyünde imamlık yapar.

Amcabeyin imamlık yaptığı köyde, savaş döneminden kalan bir Fransız esir varmış. O köyde de köylüler olgun domates yemezmiş. Olgun domates öldürür diye. Köylüler olgun domatesi Fransız yesin de olsun demişler. Bütün olgun domatesleri Fransız yiyormuş. Bir gün Fransız ülkesine dönmüş. Bir kitap yazmış, Amcabey’e göndermiş. “O köylüler olgun domates yediğim için hala benim ölmemi bekliyorlar mı?” diye yazmış.

AMCABEY'İ ÖZLEMLE ANARKEN...

Hüseyin
ÖZLÜK

Emekli olduğum 2012 yılında, bundan sonra nasıl vakit geçiririm diye düşünürken birden kendimi televizyon programı yaparken buldum. “Eğitim Dosyası” adını verdiğim bu program, haftalık olarak önce KTV de, sonra da Yeni Konya TV’de (günümüzde Kanal 42) beş yıl devam etti.

Televizyon programında her hafta bir konuk ağırladık. Konya’nın önde gelen sahaf ve mütercimlerinden Muammer Doğan’a da bir hafta programa katılması için teklifte bulundum. Böylece Amcabey ile karşılaşacağım aklımın ucundan bile geçmemişti.

Muammer Doğan, “Programa beni değil, bizim Amcabey’i çıkar” dediğinde “Kim bu Amcabey” dedim. Amcabey, emekli İmam Hasan Hüseyin Yılmaz’dı. Programımız eğitim hakkındaydı, Amcabey nasıl karşılar diye kafamda sorular uçuşurken, tanıştık. İlk karşılaşmamızdan itibaren, ülke sorunlarıyla bu kadar haşır neşir, bilgi donanımı bu kadar yüksek bir insanla tesadüf etmek beni hayli şaşırttı.

Televizyon programımız 2002-2007 yılları arasında devam etti. Amcabey’i televizyon programımızda beş kez ağırladık. Böylece dostluğumuz ilerledi. Ne zaman bir araya gelsek, ülkemizin güncel sorunlarını

tartışır, keyifle sohbet ederdik. Bizleri ortak kılan, ülke meselelerine “Milli” çerçeveden bakmamızdı.

Ne zaman karşılaşsak, elinde içinde yeni araştıracağı kaynakların olduğunu söylediği mütevazı çantasıyla gezer ve araştırdığı, okuduğu kitaplarla ilgili bilgi paylaşımında bulunurdu.

Çağımızın en büyük sorunu; hoşgörü yoksunluğudur. Aynı olmayana dışlama ve kutuplaşma hastalığıdır. Oysa Amcabey’leri örnek alarak, farklı görüşlerin de nezaketle paylaşılabilirdiğinde yeni fikirlerin oluştuğunu bu çeşitliliğin toplumsal normda zenginleşme sebebi olduğunu ve ortak dilin geliştirilebileceğini öğrenmiş oluruz. Amcabeylere günümüzde daha çok ihtiyacımız var.

Nur içinde yat, kıymetli hocam, ağabeyim, örnek insan...

Kabrin cennet, mekanın nur olsun...

Koyuncu
Pasajı’nda
Amcabey
Kitabevi

HASAN HÜSEYİN YILMAZ HOCA

Hocam imamlık yaptığı uzak yerden, Konya İçeriçumradaki Esat Paşa Camii'ne imam olarak geldi. Caminin Hatibi olan babam **Bayram Bayramoğlu**, Hasan Hüseyin Hocamın tayin talebini atama olarak Ankara'dan alıp getiriyor.

Hocam eşyaları ile mahalleimize geldi, cami evine yerleştirdik. Babamla dini konularda toplum yaşayışı üzerinde sürekli bilgi alışverişinde bulunurlardı. Bu sohbetler bizim evde ve hocamın evinde olurdu. Evde çay ikramını ben yapardım. Hocamın çok kitabı vardı. Sürekli okurdu. Bizde de çok kitap vardı, hocam götürür okurdu. Ben de çok okuduğumdan Hasan Hüseyin hocamla sürekli bilgi paylaşırdık.

O yıllarda konferanslara bir-

likte giderdik. Necip Fazıl Kısakürek ve başkaları. Hocam gazete ve kitaplardan okuduklarımızdan benden yorum alırdı, sonra kendi yorumunu söylerdi.

Eşi Ayşe Hanımla bütün komşulara akşam oturmalarına gider ve sürekli kültür birikimini aktarırdı. Herkesin gönlünü alırdı. Mahallemizle akraba olmuştu. Onun Ayşe Hanımla düğünler nişanlara katılımı mahallemizin insanına büyük mutluluk verirdi. Babamla birlikte mahallemizde küslüklerin hemen bitirilmesini sağlardı.

Benim evliliğimde dini nikahı kıyarken; *"İslamın beş şartını say"* demişti. Hocamın böyle şakası da vardı.

Gani gani rahmet olsun. Allah cennette buluştursun.

ABDEST İBRİKLERİ

Abdurrahman
YANAR

Evimizden okula iki ayrı yoldan gidiliyordu. Birisi bayır yolu, diğeri cami tarafındaki yoldu. Zaman zaman her ikisinden giderdik. Bahar ve güz dönemlerinde pek sorun olmazdı. Amma kış geldi mi sorunlar çoğalırdı. Çok kar yağardı. Kıl keçilerin yani davarların açtığı çığırdan yuvarlana düşe kalka ellerimiz ayaklarımız mosmor okula varırdık. Şimdiki gibi çantalarımız yoktu. Analarımızın bulduğu bezlerden bizlere elleriyle diktiği torbalara kitaplarımızı defterlerimizi, kalemlerimizi doldururduk ve omzumuza asardık. Ellerimize de okulda yazmak için birer adet soba odunu alırdık. Tabii eve de aynı yollardan geri gelirdik. Eve geldiğimiz zaman çantalar bir köşeye atılır hemen dışarıya oyun oynamaya koşardık. Akşam olur yemeğimizi yer ödevler aklımıza gelirdi. Hava karardı ışık yok. Hemen hemen herkesin evinde değişik türleri bulunan idare dediğimiz gazyağı yakan kandillerimiz vardı. Bu kirpiklerimiz kandil ateşinde ütülürdü yanardı. Bunun çıkardığı sestten ve kokusundan anlardık.

Sabah olunca erkenden kalkar Molla Mehmet Efendi'nin (Allah rahmet eylesin) (Amcabey'in de ilk hocasıdır) elimizde bir adet soba odunu ile evinin yolunu tutardık. Orada ezbere namaz surelerini okur öğrenirdik. Hocadan eve gelir yemeğimizi yer tekrar

okulun yolunu tutardık. Bu okula geliş gidişlerde dikkatimi çeken Cuma günleri Bayram Ali Dayının evinin önündeki ocak ibrikleriydi. Bu topraktan yapılan ibrikler devamlı ocak başında ateşin yanında durdukları için ismi ocak ibriği idi. Atmışlı yıllarda köyümüzde şebeke suyu yoktu. Su ihtiyaçlarımızı mahalle çeşmelerinden toprak testilere, boduçlara (testinin ufağı) ibriklere doldurarak karşılardık. Tabi kış günlerinde o çetin ayazlarda donarlardı.

Böyle zamanlarda daha uzaklarda donmayan sulara gidilirdi. Camimizin üç dört musluğu bulunan bir çeşmesi vardı. Cemaat abdestlerini burada da alabilirdi ama kışın o ayazlarda donardı. Abdestini evinde alıp gelmem gerekirdi. Bu da yaşlı ve özür sahipleri için bir çile idi. Bayram Ali Dayının evinin önündeki abdest ibrikleri bu kişilerin rahatça abdestlerini alarak Cuma namazına gidebilmeleri için bir nimetti. Bir hayır hizmeti idi. Allah hazırlanlardan razı olsun. İşte bu ibriklerin sıralı şekilde duruşu hala hafızalarımdaya yerini koruyor. Bayram Ali Dayı'nın evi camiye çok yakındı. Bayram Ali Dayı, Amcabey'in babasıdır, evde onların eviydi. Bayram Ali Dayı da Amcabey de ahirete göç eyledi. Mekanları cennet olsun. Evleri de yerle yeksan oldu, arsası başkalarına satıldı. Bir Amcabey devri geldi geçti. Dünya bu...

AMCABEY HASAN HÜSEYİN YILMAZ

Gezlevi (Korualan)'nın tombul, mütevazı, güler yüzü ile köyünün ve tanıyanlarının muhabbetle andığı bir muhterem insan.

Evimiz bir kaç metre ara ile yanyanıydı. Komşumuz biz çocukken ilim tahsili için köyü terk edenlerdendi. Gençliğimizde, izine geldiği zaman görür ve hep saygı duyardık. Cuma ve bayram günlerine tesadüf ederse caminin hocası minberi ona bırakırdı. Tane tane dökülen kelimelerini hiç kaçırmadan dinlerdim.

Unutmadığım bir anımı bu vesileyle paylaşmak istiyorum:

Köyün kahvesinde büyüklü küçüklü masalar etrafında, sohbet oturduk. Sohbet sürerken çaylar içildi. Çaktırmadan elimi cebime yavaşça attım, çay ücretle-

rini ödemek maksadı ile para çıkaracaktım, yan gözle hem beni süzmüş, hem de konuşmasına devam ettirmişti. Bu arada bana hitaben **“küçükler büyüklerin yanında ellerini ve dillerini tutarlar”** dedi. Elim oracıkta kaldı. 17-18 yaşlarındaydım, yine ziyaretime gelmiş, bir izin zamanı, temkinli bir şekilde **“Hocam halâ çay ikram edemez miyim?”** dedim. **“İsmarla”** dedi.

Yıllar geçti, o Konya'da göreve devam ederken mütevazı bir kitapçı dükkanında kendine göre bir iş kurdu.

Amcabey dönemi orada başladı, yine orada da bir çok ziyaretimiz oldu.

Tevazu onunla özdeşti, yanındaki çalışanlara nasihat ederken, **“Bakın iyi çalışırsanız, iyi kazanırsınız, saygın olursunuz, yoksa benim gibi...”** diye devam ederdi. Hiç öfkeli halini bilmezdim. Zaten tombul yanaklarına da öfke yakışmazdı.

Son ziyaretime 2005 ya da 2006 Konya Belediyeler Birliği'ne bir başka emekli hoca arkadaşı ile geldiler. Bir hayli sohbet ettik, çay içtik, çok ısrar ettim yemek için sonra diye kabul etmedi. Sonrası da bir daha olmadı, borçlu kaldım.

Hepimizin mutlaka seveni ve sevmeyeni vardır. Cennet mekanı olsun, Amcabey'i sevmem diyeni duymadım. Allah gani gani rahmet eylesin.

BİR SAHAF'IN KALEMİNDEN KONYALI SAHAF AMCABEY

Muhammed
DOĞAN

Çumra Ulu Cami yanındaki Kur'an Kursu'nda 1968-69 yıllarında Hafızlığı ikmal ettim. 1969 yılında, Arapça'nın sarf ve nahiv ilimlerini okuduğum yıllarda, İçeri Çumra'da İmam olan Hasan Hüseyin Yılmaz, zaman zaman kursumuza da uğrardı. Böylece Hasan Hüseyin Yılmaz Hoca ile tanıştık. O senelerde Çumra'da tertip edilen konferansların takdim konuşmasını yapardı. 1970'li yılların başında aşere ve takrib okumak ve Arapça'mı ilerletip, İslami ilimleri tahsil için gittiğim İstanbul'dan 1980'li yılların başında Konya'ya gelmiştim. Bir kitap sevdalısı olarak 1982 yılının ilk aylarında Sarayönü'nde kitap-kırtasiye dükkânı açtım. Sarayönü'nde kaldığım yıllarda da Hasan Hüseyin Hoca'mın, Akşehir Tuzlukçu'da kaldığı yıllardı. 1990'lı yılların başında da Konya'ya geldim. Konya'da en çok ziyaret ettiğim yerlerden birisi de o zamanlar sahafların ve kitapçıların bulunduğu, **Hacı Hasan Koyuncu Pasajı** idi. Mehmet Emi-noğlu ve Amcabey o pasaj da sahaflık yapıyorlardı.

Konya'da 1970'li yıllarda açılıp, 1990 senesinin başlarına kadar devam eden, **Şafak Kitabevi** vardı. Bugünkü Sarraflar Çarşısı'nın üzerinde idi. Şafak Kitabevi sahibi Konya'nın tanınmış

terzilerinden **Hasan Mesci**⁽¹⁾ idi. Konya'da askerliğini yapmış olan, **Kütahyalı Mustafa Yaşar Bey**, bu kitabevini çalıştırıyordu. Bilahare ortak oldular. Şafak Kitabevi'nin Konya'nın kültür hayatında pek çok hizmeti oldu. Hasan Mesci'nin vefatından sonra, Mustafa Yaşar tarafından devam ettirildi. Dükkânları istimlak edilince bir müddet Fatih Çarşısı'nın birinci katında ve bilahare de Fatih Çarşısı'nın doğu çıkış kapısının karşısında devam etti. Mustafa Yaşar Bey'in de elim bir hastalık neticesinde vefatıyla bir müddet sonra kitabevi kapandı.

1993 yılında o boşluğu bir nebze doldurabilmek için, Muzaffer Erdiñ Bey ile birlikte Arapoğlu Makası Aygın Han'ın birinci katında **Doğan Kitabevi**'ni açtık. Bir sene sonra Muzaffer Erdiñ'in Edirne Uzunköprü'ye tayini ile Kitabevi'ni devraldım.

Bir müddet sonra Aygın Han'daki kitabevimizi Zafer'deki Hacı Hasan Koyuncu Pasajı'na taşıdım. Amcabey ile komşu olduk. Senelerce komşuluk yaptık. Amcabey ile pek çok ortak yanımız vardı. Aynı zatın müesseselerinde okuduk, ilim tahsil ettik. Kitap sevgimiz, çok kitap oku-

(1) Orman Bakanlığı Müsteşar Yardımcılığı da yapan, AYTEKİN MESCİ'nin babasıdır. Hasan Hilmi Mesci, 30 Haziran 1999 tarihinde vefat etmiş, Musalla Mezarlığı'na defnedilmiştir.

mamız dostluğumuz kaynağı idi.

Pek çok kitap okumuş olan ve İslami ilimlerle de mücehhez olan Amcabey, dopdolmuş bir ilim sahibi idi. Kendisinden zaman zaman istifade ettim. Konya'daki Doğan Kitabevi'ni Ermenekli Mustafa Doğan Hoca, Ali Kocamışoğlu, Hasan Hüseyin Erol gibi Hocaefendiler çalıştırdı. Ve bilahare oğlum Ahmet Faruk Doğan (1982) çalıştırdı. Emekli olduktan sonra, 2000 yılının sonundan itibaren de bizzat kitabevinde bulundum.

Hacı Hasan Koyuncu Pasajı, Haydar Koyuncu ve kardeşleri Seyit Koyuncu ve diğer varislere aitti. Hasan Hüseyin Hocam, İçeri Çumra'da da imamlık yaptığı için pasajın sahipleri tarafından tanınan ve sevilen bir şahsiyetti. Haydar Koyuncu Bey ve arkadaşları Ferah İş Hanı'nın üçüncü katında Mehmet Acartürk'ün yazıhanesinde toplanırlar. Yılmaz Yılmaz, Müştak Canbilen, İhsan Kayseri bu toplantılara katılırdı. Haydar Koyuncu'nun bu pasajın içinde zaman zaman uğradığı bir yeri vardı. Oraya da uğrar, Amcabey ile beraber sohbet ederdik.

Sahaf dükkânları her yerde olduğu gibi Konya'da da pek çok değerli insanın uğradığı yerlerdir. Amcabey'in sahaf dükkânına da Konya'da çıkan kitapları ve Konyalı yazarların kitaplarını satın alıp, bugün büyük bir koleksiyona sahip olan Hasan Çopur, Dr. Hasan Özönder, Prof. Dr. Hasan Bahar gibi Konya'nın pek çok ilim erbabı, kitap meraklıları uğrardı. Bu pasaj internet kafelerin açılmasıyla, nev'ini değiştirdi. Biz kitabevimizi Rampalı Çar-

şı'ya taşıdık. Amcabey de kitabevini taşıdı. Rampalı Çarşı'nın ikinci katındaki kitabevine müsait olduğum zaman uğrar, sohbet eder ve istifade ederdim.

Kitabevini bıraktığı zaman içindeki kitapları biz satın almıştık. Kitabevini bıraktıktan sonra da zaman zaman kitabevimize uğrardı. "Hocam, burayı kendi yerin kabul et. Bu odayı sana tahsis edelim. Görüşmelerini burada yap" derdim. Çok memnun olurdu. Kitabevinde öğrencilere Osmanlıca, Arapça, Farsça dersleri de verirdik. Öğrencilerin bitirme tezlerine yardımcı olurduk. Onların okuyamadıkları yerlere yardımcı olurduk. Amcabey'den bu gibi talepler olduğu için, o da Şerriye Sicilleri üzerine çalışırdı. Zaman zaman uğrar, silik olan veya tereddüt ettiği yerlere birlikte bakardık. Çok memnun olurdu. Haftada birkaç kere uğrardı.

Evinde bulunan bazı kıymetli kitapları fotokopi yaparak bizlere de takdim ederdi. Gezlevi (Korualan)'nin kadastro esnasında Osmanlıca defterlerini Latin harflerine çevirdim. Gezlevi'de olan programlara da davet ederdi. **Aşık Ömer'i** çok sevdiğinden, anma programlarına katılırdı.

Hatıralarını yazabildi mi, bilmiyorum. Yazsa idi, çok renkli ve örnek bir insanın hatıralarını okumuş olacaktık. Kendisinden daha çok istifade edeceğimiz bir dönemde, 25 Nisan 2015 tarihinde vefat haberini aldık. Hasta olmama rağmen cenazesine işti-
rak edip, refiki alaya uğurladık.

Ruhun şad olsun, hocam...

BU DÜNYADAN BİR AMCABEY GELDİ GEÇTİ...

Ali Tunahan
YILMAZ

Aile çevremizde bir oğul için babasını anlatmak oldukça zordur. Çünkü babanın oğlu için, yahut oğulunun babası için hak etmiş dahi olsa, övücü sözler etmesi kendisini övmek gibi anlaşıldığından çok hoş karşılanmaz. Bu nedenle babamla ilgili bir yazı hazırlamam gerektiğinde tereddütlü davrandım. Ancak daha sonra Av. Serdar Ceylan Bey'in bunun tarihe bir kayıt düşmek olacağı yönünde telkinleri sonucunda ikna olup, yazmaya karar verdim.

Babamın belki de hayatının yönünü değiştiren en önemli etken; **küçük yaşta kaybetmesinden** sonra bir gün hazırlanarak, dedemin de haberi olmaksızın, **köyü terk etmesi** ve **Konya'ya gelmesidir**.

Konya'da bir kur'an kursu bulur ve burada eğitim hayatına başlar. Babam köyden ayrıldığı anda köyde olmayan dedem durumu öğrenir ve sonra da okuması yönünde O'nu desteklemeye başlar. Birkaç yılda eğitim ve öğretimini tamamlayan babam bir süre fahri olarak çeşitli yerlerde görev yaptıktan sonra, açılan bir sınavı kazanarak **Isparta/Yalvaç**'ın bir bel-

desi olan **Sücutlü Kasabası**'nda İmam Hatip olarak görev yapmaya başlar. Daha sonra sırasıyla **İçeri Çumra Kasabası** ve şimdilerde ilçe, o zamanlar Akşehir İlçesine bağlı bir kasaba olan Tuzlukçu'da görev yapar. Tuzlukçu'dan da emekli olur. Ben ancak Tuzlukçu'da görev yaptığı yılları hatırlıyorum.

Babam gerek fahri olarak, gerekse resmi olarak görev yaptığı yerlerdeki vatandaşlarla o yerlerden ayrıldıktan sonra da irtibatını hiç koparmaz. Oralarından insanlar belki 30-40 sene sonra dahi ziyaretine gelirlerdi. Babam da fırsatını bulduğunda onları ziyaret eder, bazen de telefonla hal ve hatırlarını sorar, bir şekilde iletişimini sürdürürdü. O'nun cami imamlığı asla namaz kıldırırmaktan ibaret olmayıp, bazen bir arabulucu, bazen kahvehanede sohbet arkadaşı, bazen çocuklara etüd yaptıran bir hoca niteliği taşırdı. Bu ve benzeri davranışları nedeniyle görev yaptığı yerlerdeki insanların kalbinde müstesna bir yeri vardı.

Tuzlukçu'da henüz bir Halk Kütüphanesinin olmadığı yıllarda babamın kütüphanesi öğrenciler için kitap bulup ödevlerini yapabilecekleri yegane me-

kandı. Bugün belirli bir yaşa gelmiş o nesilden insanlar “babanız benim hocamdı” sözünü söylerken yüzlerindeki ifadeden, gözlerindeki pırıltıdan O’na duydukları saygı ve sevgiyi hissedebiliyorum.

Emekli olduktan sonra çeşitli ekonomik zorluklar içindeyken, hayatta en çok sevdiği şey olan kitaplarla sürekli beraber olabilmeyi seçti. Başlangıçta evimizden yaklaşık 500 adet kitapla o zamanlar kitapçılar çarşısı olarak bilinen Koyuncu Pasajı’nda **Yeni Sahaf Amcabey** adında bir sahaf dükkanı açtı. Burada kısıtlı imkanlar içinde yaklaşık 15 sene gibi bir süre zarfında kitapçılık faaliyetinde bulundu. Esnafılığı da Hocalığı gibi nev’i şahsına münhasır bir şekilde yaptı. Ticari yönden pek parlak olmasa da bu sayede çok sayıda dost kazandı, pek çok insanın hayatında önemli izler bıraktı. Daha sonra bu pasaja internetçilerin gelmesi üzerine de dükkanı Rampalı Çarşı’ya taşıyarak, yaklaşık 3 yıl da burada faaliyetini sürdürdü.

Özellikle Koyuncu Pasajı’nda bulunan Kitapçılar Çarşısı; Konya’nın bir nevi kültür merkezi, kitapseverlerin uğrak noktası idi. Gelen müşteri kitabını alıp gitmez, hep birlikte çaylar, kahveler içilir, zaman zaman hararetli sohbetlere tanık olunurdu. Babamın en önemli özelliği muhatabı kendisinin hiç tasvip etmeyeceği bir düşünceyi dile getirse dahi, karşısındaki insanı sabırla sonuna kadar

dinlemesi, kendi doğrularını kırmadan dökmeden karşısındakine ifade etmesiydi. Doğrularının soyadı gibi yılmaz bir savunucusu olduğu kadar, farklı fikirlere, tekamüle de açık bir insandı. Kitapçılık Ona maddi olarak pek bir şey kazandırmasa da sağlam dostluklar kazandırmış, çeşitli çevrelerden gençlere, öğrencilere ulaşma imkanı sağlamıştır. Bu nedenle, manevi bakımdan her zaman Babam için tatmin edici olmuştur. Gerçek bir kitapseverle karşılaştığı zaman hangi görüş yahut düşünceden olursa olsun, onunla sohbet etmekten olağanüstü bir haz alırdı. Sahaf Amcabey ekonomik, sosyal, psikolojik sıkıntısı olan pek çok genç öğrenci için tam anlamıyla bir rehabilitasyon merkezi işlevi görürdü. Şunu da ifade etmeliyim ki: o yıllar Türkiye’nin, Konyanın henüz bu denli tüketim toplumu olmadığı, samimiyetin, paylaşmanın yitirilmediği yıllardı. Babam da kendi jenerasyonunun bir önceki kuşaktan aldığı değerleri yeni nesile aktaran, gelecek nesillere bu yönde ışık olan örnek bir insandı. Hüsnü zan üzere baktığımızda içi Hak ile dışı Halk ile bir gönül ehliydi. Oğlu olmaktan gurur duyduğum muhterem babamı vefatının ikinci yıldönümünde özlemle ve rahmetle anıyor, tarihe kayıt düşmek adına bize bu imkanı veren Av. Serdar Ceylan Beyefendiye ve Merhaba Gazetesi çalışanlarına şükranlarımı sunuyorum.

OKULLAR AÇILIRKEN

Hasan
Hüseyin
YILMAZ

Sokaklarda tatlı bir telaş var. İnsanlar oradan oraya koşuyor. Kimi forma, kimi yaka, kimi de ayakkabı alıyor. Anneler, babalar heyecanlı. Çocuklar dersin bir başka heyecan tufanında. Yüzlerinde sevinç, gözlerinde bir pırıltı. Annenin veya babanın elinden tutmuş, bir yandan minik adımlarını onlara uydurmağa çalışırken, diğer yandan da kendisine ait eşyalarını taşıma derdinde. Öyle ki bir hayli zorlanmasına rağmen onları kimselere vermemekte direnmekte. İlla ki kendisi taşıyacak. Daha kitapçılara sıra gelmedi, onlar da görülecek. Her ne kadar kitapları devlet verse de, defterler kalemler, fırçalar, boyalar...

Derken bir anda kendimi yıllar öncesinde buldum. Dilerseniz bu geziyi beraber yapalım. **Tam atmış üç yıl önce**, okula başladığım yıl.

O zamanlar herkesin bir forması, önlüğü yoktu. Çocuklar okula günlük giydiği kıyafetlerle gelirdi. Kitaplar ya bir üst sınıfa geçmiş abla veya ağabeyden kalır yada eşden dosttan bulunurdu. Bunların hiç biri olmazsa o zaman varsa eğer parayla alınır. Oda bulunmazsa arkadaşının kitabından idare edecektin. Bunu ne derece zor olduğunu bir bilerseniz. Bütün okul gereçleri öyleydi. Bütün okulda yanlış değilsem

sadece bir arkadaşın çantası vardı. O da **ağaçtan yapma bir çanta**, "**bavul**" derdik. Babası marangozdu. Sabahleyin evden çıkan her çocuk yanına irde odun alırdı. Bazı aileler okul açıldığında bir eşek yükü odun getirip yıkardı. Onların çocukları artık odun getirmezdi.

Beş sınıflı okulda bir öğretmen, bir de öğretmen vardı. **Eğitmen** birinci sınıfları okuturdu. **Öğretmen** de bir derste ikilerle üçleri, diğer derste ise dörtlerle beşleri okuturdu. Kimsede saat yoktu. Kaya önündeki topak taş

güneş geldimi derse girerdik. Ya güneş yoksa...

Öğretmenden çok korkardık. O zamanlar öğretmenler çocukların okul dışı yaşantılarıyla da ilgilenir, yolda sokakta aylak aylak gezen ya da oyun oynayan ertesi gün hesabını verirdi.

Bir gün ben seyyar manavdan nar, incir almış karşılığında da patates vermiştim. Eve dönüyordum. Tam **Yürek Pınarı**'nın orda yokuşta öğretmenle karşılaştık. Sepeti yanıma bıraktım, esas duruşa geçtim, eğildi sepete baktı. Hafif saçımı okşadı gibi geliyor. Oğluna bir nar veya incir almasını söylemeğe sesim çıkmadı.

Müfettişten de korkardık. **Okula müfettiş geldiğinde** nedense bir telaş bir heyecan sarardı herkesi. Belli belirsiz öğretmenin de heyecanlandığını fark

ederdik. Küçük yüreklerimizde onun bir üst amir olduğunu hissederdik.

Aradan yıllar geçti, kızım okula gidiyor. Beşinci sınıf, bir gün dışarı çıkıyordum. Kapıda karşılaştık. Çok heyecanlı; "Baba, müfettişle tartıştık" dedi. "Neee..." dedim. "Müfettişle tartıştık" dedi. "Beni tahtaya kaldırdı, bir cümle yazdırdı. Yazdım, yanlış dedi. Tartıştık. Benim dediğim doğru değilmi" dedi. "Kızım, müfettişinki doğrudur, herhalde" dedim. Hemen evden sınıf ansiklopedisini getirdi gösterdi. Dediği doğrudu.

Okullar değişti, öğretmenler değişti, öğrenciler değişti. Hepsinin ötesi imkanlar değişti. **Neden, niçin, neye sorularına herkes cevap arıyor.**

Yeni eğitim yılı milletimize hayırlı olsun.

Amcabey'in fotoğraf albümünden bir okul fotoğrafı